

Alex Vanopslaghs tale ved Folketingets afslutningsdebat

Taler

Alex Vanopslagh
Formand for Liberal Alliance

Dato

29. maj 2024

Sted

Folketingets talerstol,
Christiansborg

Jeg er enormt taknemmelig over at være dansker, og jeg er taknemmelig over at være europæer. For her i Europa har vi haft en helt unik evne til at stræbe efter viden og sandhed, og vi har haft en helt unik evne til at dyrke skønhed og åndelighed i kunsten, i litteratur, i kultur, i musik, i arkitekturen og i alt omkring os. Og samtidig med det har vi skabt enestående succesfulde samfund baseret på nogle helt gennemgribende idéer; det er bl.a. idéen om, at alle mennesker fødes med en iboende værdighed og nogle ukrænkelige rettigheder, og deraf også idéerne om magtens tredeling, om retsstaten, om det liberale demokrati, om det frie marked og om meritokratiet. De idéer udgør fundamentet under den europæiske civilisation og det liberale demokrati, og det er noget af det mest dyrebare, vi har. Man kan sige, at de idéer udgør Vestens blomst.

Men den blomst er i fare for at visne. Europa står i en skæbnestund. Der er krig på det europæiske kontinent, og Putins mål er klart og tydeligt, nemlig at den vestlige verdensorden skal væltes, og det er det samme mål, de har i Nordkorea, i Iran og i Kina. Vestens blomst skal ikke bare visne, nej, den skal rives op med rødder. De kigger ind på Europa og på Vesten og fornemmer en aftagende styrke og en svigtende selvtillid. De ser, hvordan den økonomiske vækst i Europa er stagneret, og de ser også, hvordan splittelse og polarisering og en stigende mistillid til det liberale demokratis institutioner vinder frem i de europæiske lande; at vi sådan vakler i troen på vores egne idéer og værdier og derfor også ser en voldsom fremvækst rundt omkring af både radikal højrepopulisme, radikal identitetspolitik på venstrefløjen og blandt alt for mange indvandrere også en radikal islamisme. Så hvis man skal gøre det helt kort, ser Vestens fjender et Europa, som har sine bedste dage bag sig, men sådan behøver det ikke at være. Europa behøver ikke at have sine bedste dage bag sig. Vestens blomst behøver heldigvis ikke at visne bort, og lige ved EU's østlige

grænse, i Ukraine, finder vi det første sted, hvor Europa kan vise, at vi ikke er visnet endnu. For her kæmper ukrainerne ikke bare for deres eget liv og deres egen frihed, men også for vores.

Tilbage i 2014, da vi i Vesten så passivt til, at Putin annekterede Krim og invaderede dele af Donbass, svigtede vi ukrainerne, og det var desværre med til at give Putin blod på tanden efter mere. Men fordi det ukrainske folk forsvarede sig selv heroisk, mindede de os om, at man ikke bare behøver at dukke nakken for den stærke mand. De indgød et håb i os. De inspirerede os til handling, og i Danmark, og også med den her regering, kan vi være enormt stolte over den hjælp, som vi har ydet ukrainerne.

Men i det store billede bliver Europa ved med at halte efter udviklingen. Hjælpen kommer for lidt, for sent og for nølende. I starten af 2023 lovede man fra EU's side, at man ville levere 1 million artillerigranater til Ukraine. Det endte så på 300.000, og det var ikke, fordi vi ikke fik produceret mere. Det var bare, fordi vi valgte at eksportere en stor del af det, vi producerede, ud i verden, så vi kunne tjene penge, i stedet for at hjælpe ukrainerne. Til gengæld har Nordkorea på 1 måned formået at levere 1 million artillerigranater og raketter til Rusland, og på den måde har et fattigt kommunistisk regime – på 1 måned – leveret mere, end hvad alle EU-lande formåede til sammen på 12 måneder.

Det er for dårligt. Vi både må, kan og skal hjælpe ukrainerne langt mere. I starten af krigen blev det set som et uhørt synspunkt, hvis man foreslog, at man skulle sende enten kampvogne eller kampfly til Ukraine frem for madpakker og regnjakker. For tænk, hvis man nu provokerede Rusland. Det skulle vi da for alt i verden undgå. Men som tiden gik, indså vi, at det faktisk var helt legitimt, og at det var i vores egen interesse at hjælpe ukrainerne med tungere våben. Og gennem de sidste 2 år har tendensen entydigt været, at de beslutninger, der fremstår utænkelige og drastiske i dag, ofte viser sig at være de nødvendige beslutninger i morgen. Anders Fogh Rasmussen har for nylig foreslået, at NATO bruger de luftforsvarssystemer, som vi har i Polen og i Rumænien, til at danne sådan en no-fly-zone, et skjold, over det vestlige Ukraine, og det er jo et forslag, der hvert fald i dag fremstår utænkeligt.

Det samme kan man sige om Macrons forslag om, at NATO-landene skulle overveje at sende tropper til Ukraine, eksempelvis for at bevogte grænsen op mod Hviderusland. Det ville kunne frigøre minimum 30-40.000 ukrainske

soldater, som kunne komme til den varme front. Jeg ved ikke, om de to forslag, som jeg her har fremhævet, reelt er de klogeste forslag til at hjælpe Ukraine, men jeg ved med sikkerhed, at vi har brug for mentalitetsskifte. Så i stedet for at vi blot giver ukrainerne hjælp til at undgå et nederlag, skal vi begynde at give den hjælp, der skal til, for at de kan vinde en klar og tydelig sejr over Rusland. For det er den bedste afskrækkelse, vi kan bruge, hvis vi ønsker at undgå en direkte krig med Rusland.

Det er desværre ikke kun, hvad angår evnen til at forsvare os selv og opruste, at vi halter bagefter i Europa. Det gør vi også i forhold til de forudsætninger, der skal til, nemlig i forhold til vækst og innovation. Vi er desværre endt et sted, hvor vi med direktiver og forordninger og langsommelige godkendelsesprocesser er i gang med at kvæle innovationen og opfindsomheden i Europa. Alene mellem 2017 og 2022 blev danske virksomheder pålagt mere end 850 ny regulatoriske krav fra EU, svarende til næsten 5.500 sider med forskellige krav fordelt på 80 forordninger og 36 nye direktiver, og konsekvenserne af det ser vi altså klart og tydeligt; vi halter bagefter.

Når man ser på EU's økonomi, har vi nul virksomheder blandt de 20 største techvirksomheder, og vi har nul virksomheder blandt de 20 bedste startups, og de sidste 15 år er vi haltet bagefter resten af verden. Vi er gået fra at have en lige så stor økonomi som USA, til at USA i dag, 15 år senere, har en økonomi, der er dobbelt så stor, fordi den økonomiske vækst i EU i det store og hele er stagneret siden finanskrisen.

Men jeg tror på, at vi kan vende den her udvikling, hvis vi fokuserer på et EU, der bruger energien på at sikre konkurrencedygtige rammevilkår, nem adgang til kapital og arbejdskraft, og det er derfor, at vi i Liberal Alliance til det kommende EP-valg går til valg på et blåt Europa; på et EU, som bruger energien på kerneopgaverne, og som respekterer nærhedens fornuft, så at sige. For vi har ikke brug for et EU, som dikterer, hvordan man skal fordele barslen mellem mor og far. Vi har ikke brug for et EU, som dikterer, hvor mange kvinder der skal sidde i en eller anden virksomheds bestyrelse. Vi har ikke brug for et EU, der tvinger virksomheder til at lave dyre og ligegyldige bæredygtighedsrapporter, og vi har ikke brug for et EU, der tvinger os til at registrere arbejdstider.

Hvad vi til gengæld har brug for, er et stærkt EU, som kan løse de grænseoverskridende problemer, et stærkt EU, som kan få styr på EU's ydre

grænse og få lavet de rette aftaler med tredjelande om modtagecentre. Et stærkt EU, der kan blive ved med at skubbe på for den grønne omstilling og sikre en ensartet og høj pris på CO2-udledninger og et stærkt EU, der gør en hidtil uset forskel for ukrainerne og våbenstøtten til dem. For EU er for vigtigt til dårlig politik, og Europa er for vigtigt til, at EU-systemet fokuserer sin energi på ligegyldigheder, der skaber mere splittelse end gavn, og det er nu, det gælder.

Andre har også været inde på det i deres taler, og jeg tror på, at vi kan sikre den lyse fremtid for Europa og sikre, at vi har vores bedste dage foran os. Men det kræver, at vi tager fat. Den samme optimisme har jeg egentlig også på vegne af Danmark. Vi har alle tiders muligheder for at skabe en endnu lysere fremtid med mere vækst, mere sikkerhed, mere frihed flere muligheder, mere optimisme og glæde og mere tro på frihed og ansvar.

Jeg tror, vi har brug for en frisk start for Danmark, og på det seneste er jeg begyndt at tro, at statsministeren måske er enig. Forleden opfordrede statsministeren mig i hvert fald til at melde mig på banen til at erstatte hende som statsminister. Det må da have fået nogle øjenbryn til at løfte sig i de socialdemokratiske kaffeklubber, men jeg kan da egentlig godt forstå, hvis man begynder at gøre sig den slags overvejelser som statsminister. For regeringen fremstår metaltræt, uden energi, mod eller nogen reel eksistensberettigelse, fanget i lange interne forhandlinger, hvor det hele handler om at blive trukket ned på laveste fællesnævner. Men der er jo heldigvis en løsning på regeringens lidelser: Hvis I hele tiden vil tale om valg så udskriv da det valg. Lad os da give danskerne det valg. Det er vi i hvert fald klar til.

Kilde

ft.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Liberal Alliance, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/alex-vanopslaghs-tale-ved-folketingets-afslutningsdebat>